

3

Zondag. De zon scheen door de gordijnen. Elise prefereerde gordijnen die licht doorlieten. Geen verduisteringsgordijnen.

Ze hield ervan om door het ochtendlicht gewekt te worden. En op zondag dan lekker blijven liggen. Weer indommelen. Weer ontwaken.

Half tien. Ze had een tijdje naar het ontspannen gezicht van haar nog slapende verloofde liggen kijken. Af en toe was er een glimlachje om zijn mond verschenen, alsof hij van iets fijns droomde. Ze stond zichzelf de gedachte toe dat hij van haar droomde.

Ze sloeg zachtjes haar kant van het dekbed om en stapte stilletjes uit bed. Laat hem nog maar lekker slapen. Ze liep op haar tenen de slaapkamer uit naar de badkamer.

Na het douchen wierp ze nog een blik in de slaapkamer. Julien sliep nog. Ze ging naar beneden om koffie en ontbijt te maken. Ze besloot hem ontbijt op bed te brengen. En daarna lekker bloot met elkaar knuffelen.

In de keuken neuriede ze zacht een zelfverzonnen melodietje. Ze had niet altijd een liedje in haar hoofd, zoals Julien dat wel had. Naakt — enkel haar natte haren in een handdoek gewikkeld — ontbijt maken. Een ultiem gevoel van vrijheid.

Julien voelde haar lichaam tegen zijn rug en billen. Haar warme borsten. Haar buik. Een arm om hem heen. Haar warme adem in zijn nek.

Een hand die over zijn buik streelde en langzaam met de warme, zachte vingertoppen over zijn huid naar beneden gleed. Tot ze zijn geslachtsdeel bereikte. Dat had geen verdere aanmoediging nodig. Het groeide.

De vingertoppen streelden het. Pakten het zachtjes vast. Ze speelde ermee. Hij voelde hoe zij haar borsten met zachte druk langs zijn rug wreef.

Hij glimlachte. De ogen nog dicht. Doen alsof je slaapt en zien hoe ver ze zal gaan. Achter zijn gesloten oogleden visualiseerde hij hoe zij daar tegen hem aan lag en lachte terwijl zij hem zo sensueel aan het wekken was. Hij voelde hoe zij haar hoofd op het zijne legde. Ze nam zijn oorlel tussen haar lippen. Het puntje van haar tong speelde ermee.

De grip om zijn geslacht werd steviger. Haar massage harder. Hij voelde haar lange haren over zijn gezicht vallen.

Plotseling trok er een kilte over zijn huid. Alsof het plots twee graden kouder werd in de kamer. En toen hoorde hij iets — een zachte fluistering vlak bij zijn oor.

Een stem die hij niet herkende, fluisterend: "Ik ben hier al veel langer..."

Julien opende een oog. Haar haren hingen er als een gordijn voor. Maar... — hij opende beide ogen — lichtblonde haren!

Elise was een brunette. Hij keek vanuit zijn ooghoeken naar het gezicht dat tegen het zijne lag. Een bruin oog! Elise had de mooiste, helder blauwe ogen die hij ooit had gezien.

"Hè?" Hij draaide zich op zijn rug en ging zitten.

"Goedemorgen, schatje." Elise stond met een dienblad in haar handen in de deuropening van de slaapkamer. "Ontbijt op bed vandaag."

Stomme verbazing. Er lag niemand naast hem.

"Wat zie jij er verhit uit?" vroeg Elise lachend. "Ben je zonder mij begonnen?"

"Ik weet niet... Ik droomde..." stamelde Julien. Was het nou een droom? Het leek zo echt.

"Maar dat geeft toch niet?" Ze zette het dienblad op het nachtkastje. Ze reikte hem zijn koffie aan. "Ik zorg wel voor een happy end aan je droom."

Ze kroop onder het dekbed en zijn buik kussend werkte zij zich haar weg naar beneden.

Een museumbezoek, een diner voor twee. De zondag was voorbijgevlogen. De gesprekken met Elise waren licht en vrolijk, vol wederzijdse nieuwsgierigheid. En toch — op de stille momenten dwaalden Juliens gedachten af naar wat hij niet kon verklaren.

De douche. Het bed. Twee keer een aanraking, een verleiding, zo tastbaar en intiem dat hij zeker dacht dat het Elise was. Maar ze was elders in huis. Dat wist hij. Of wilde hij dat alleen maar geloven? Misschien droomde hij. Maar zó levendig?

Elises lichtheid, haar kalme warmte, hielden hem op koers.

Maandag. Universiteitsdag. De routine hielp. Tussen twee colleges door tikte een collega hem op de schouder.

"Julien, dat meisje Verbruggen. Houd haar in de gaten."

Julien fronste. "Wie?"

"Die blonde. Studeert bij ons. Zit je al weken op te vrijen met haar ogen. Ze raakt je aan. Zoent je binnenkort, let op mijn woorden. En dan heb je een probleem."

De man draaide zich alweer om, maar Julien liep hem achterna.

“Wacht eens. Wie is juffrouw Verbruggen?”

“Altijd van die merkjurkjes. Lang haar. Knap, charmant. Complimenteert je om de haverklap. Vroeg of laat lig je met haar in bed.” Hij keek hem ernstig aan. “En dan ben je alles kwijt. Denk daar maar over na.”

Julien bleef verbouwereerd staan. Hij wist niet of hij zich geveleid of gewaarschuwd moest voelen.

Een goed gespreksonderwerp voor onderweg, dacht hij.

Dinsdagmiddag, 2 april. “Verbruggen?” Elise draaide zich naar hem om in de passagiersstoel. “Angelique Verbruggen?”

Julien keek opzij. “Je kent haar?”

“Ze werkt parttime in het museum. Heel aantrekkelijk. En inderdaad... ze weet wat ze wil.”

“Moet ik oppassen?”

“Alleen als je twijfelt.” Elise legde haar hand op zijn dij. “Maar dat is niet zo, toch?”

Hij glimlachte. “Nee. Ik dacht eerder aan mijn relatie dan aan m’n reputatie.”

“Goed antwoord.”

Na iets meer dan een uur bereikten ze Terneuzen. Het notariskantoor was gevestigd in een oud herenhuis. De benedenverdieping was stijlvol verbouwd, met donkere lambrisering, hoge plafonds en de geur van oud papier.

Ze namen plaats in de wachtruimte. Na een kwartier werden ze opgehaald door een notaris die eruitzag alsof hij uit een andere tijd was gestapt: een oud mannetje, mager en krom, in een grijs krijtstreep pak. Elise grinnikte zacht bij het woord “meijuffrouw”.

De notaris negeerde het. Zijn handdruk was verrassend stevig. “Volgt u mij?”

Zonder antwoord af te wachten schuifelde hij hen voor.

Hij liet Elise met een hoffelijk gebaar in een stoel zakken. Julien wachtte tot de notaris zelf plaatsnam. Even later bracht een jonge vrouw drankjes. Elise nam water. Julien koffie.

De notaris opende de map voor zich en begon, zijn stem krachtig, gedragen door een Zeeuws accent:

“Heden, de tweede april des jaars tweeduizendvierentwintig, is voor mij, notaris mr. A.S. Hamelink, verschenen: mejuffrouw Elise van Dijk, geboren te Heemskerk op twee oktober negentienhonderdnegenentachtig, thans woonachtig te Brugge, België. Inzake de uitvoering van het testament van mevrouw G. Dekker-Visser, geboren te Zaamslag, dertien augustus negentienachtenveertig, overleden alhier op zesentwintig februari jongstleden. Weduwe van de heer G. Dekker.”